



Čáslav/Chotusice/Kutná Hora – Kutnohorsko přivítalo vzácnou návštěvu, potomky čáslavského rodáka, generála Františka Moravce. Z USA přiletěla jeho vnučka Anita Moravec Gard s dcerou Alicí Frances Carter. A víte, že na Floridě pobíhají pejsci, kteří slyší na jména Párek a Zelí? A kočka se jménem Pivo?

Ale než se dostaneme k pejskům, začněme vážněji. Čáslavský rodák František Moravec je autorem plánu útoku na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. Však je také Čáslav na svého rodáka patřičně hrdá a jeho památka je v Čáslavi připomínána. Důkazem je název nejvýznamnější čáslavské třídy – ulice Generála Františka Moravce.

František Moravec pracoval jako vojenský zpravodajec, a proto není náhoda, že jeho jméno nese skupina speciálních sil Armády ČR. A vojenské zpravodajství uděluje čestnou medaili s jeho jménem k ocenění svých příslušníků.

Právě k 601. skupině speciálních sil „Generála Františka Moravce“ v Prostějově zavítala paní Anita s dcerou. Po návštěvě vojáků byly přijaty primátorem města a prohlédly si prostějovskou radnici s věží. Odpoledne proběhlo setkání a beseda se členy Sokola Přerov.

Před odletem se Anita zúčastnila mezinárodní vzpomínkové akce „Prague Tour - Operation Anthropoid 1942“. Do programu se ještě vešel hrad Bouzov, pražské památky a ZOO.

Na akcích dámy doprovázela praneteř Marta Šenkapounová se synem Pavlem a rodinná přítelkyně Eliška Tomsová.

Setkání v Prostějově se zúčastnili prasynovec Ivan Moravec s manželkou Věrou.

Marta Šenkapounová návštěvu Moravy uzavřela: *„U 601. skupiny speciálních sil nám připravili opravdu důstojné uvítání a v Přerově na radnici bylo přijetí neskutečné, dali si velkou práci s přípravou. Srdečná byla návštěva rodiny pana Jaroslav Skopala, děkuji mu za šíření odkazu mého prastrýce.“*

Ani na Kutnohorsku se Anita a Alicia rozhodně nenudily. Při návštěvě dědečkova rodného města Čáslavi se poklonily památce obětem protinacistické operace Percentage u Koudelova. Cílem této akce bylo předat odboji radiostanici s náhradními krystaly a následné navázání radiotelegrafického spojení mezi Protektorátem a československým exilovým ústředím v Londýně. Na pomníčku jsou uvedena jména místních občanů, kteří pomohli vysazenému

parašutistovi a zaplatili za to životem: František Pavelka, František Grad, Antonín Krejčí a František Kalina.

Alicia si také zaběhala v lesoparku Vodranty, chtěla poznat místo působení Jarmily Kratochvílové. Dále se s dcerou zajímaly o místo, kde žil režisér Miloš Forman, navštívily památky Kutné Hory, včetně dolu Osel a noční prohlídky Kostnice. A především navštívily své příbuzné, které do Chotusic sezvala Marta Šenkapounová, praneteř generála Moravce.

A na závěr něco veselejšího.

Jak to, že paní Anita dala svým pejskům jména, která nemá asi žádný jiný domácí miláček na světě? Je to jednoduché. Ani Alicia, ani Anita, kromě dětských říkánek, česky neumí. Maminka Tatiana, která zemřela v loňském roce, samozřejmě češtinu ovládala.

Ale dejme slovo Anitě Moravec Gard: „*Chtěla jsem, aby se psi jmenovali česky. A tak jsem se maminky zeptala na dvě česká slova. A maminka řekla - Párek a Zelí. A pak jsem se zeptala na třetí pro kočičku. A maminka řekla Pivo. Škoda, že už kočku Pivo nemám, měla jsem ji ráda.*“ Paní Anita nám prozradila jméno pejska, kterého si teprve pořídí - Hořčice. Jistě bude zajímavé slyšet, jak toto těžké české slovo vyslovují Američané.

Drobná úsměvná příhoda se jmény pejsků a kočičky nejen vypovídá o smyslu pro humor, ale především symbolicky vyjadřuje vztah paní Anity k zemi svých předků. Je to úcta ke kořenům, respekt k národu, který se dokáže semknout a obhájit. A mimochodem, přestože paní Moravec neumí česky, její znalost české historie je taková, že mnozí z nás by jí mohli závidět. Nejen Anitě Moravec Gard, Martě Šenkapounové, ale všem, kteří se starají o odkaz Františka a Václava Moravcových, patří velké poděkování. Dokazují totiž, že nejsme národ Bretschneiderů a Čurdů, ale Kubišů a Moravců!

A na závěr vzkaz paní Anity: „*Užívejte si svobody, studujte historii a važte si lidí, kteří nám ji vybojovali!*“

▣ **Ing. Vladimír Havlíček, foto archiv Marty Šenkapounové a autora**

{phocagallery view=category|categoryid=170|limitstart=0|limitcount=0}